

Luku 4 Aaron näki unia vampyyreistä ja luolasta. Luolan soihdut lepattivat seinillä luoden niille nopeasti liikkuvia piikikkäitä varjoja. Vampyyrien kävellessä Aaronia kohti varjot suurenivat hänen rohkeuden myötä. Jostain syystä häntä ei pelottanut. Vampyyrit hyökkäsivät hänen kimppuunsa yksi toisensa jälkeen ja joka kerta Aaron poltti heidät hengiltä. Aaron haistoi palaneen lihan käryä, joka kerta kun vampyyrin kasvot paloivat ja muuttuivat tuhkaksi hänen käsiensä välissä. Lopulta luolan läpi pyyhkäisi voimakas tuuli ja soihdut sammuiivat. Äkinäinen pimeys sammutti myös hänen rohkeuden. Hän ei enää nähnyt vampyyreitä. Hetken kuluttua hän kuuli vampyyrien johtajan kuiskaavan hänen korvaansa. "Olet minun." Siinä samassa Aaron tunsu terävien ja myrkyllisten kulmahampaiden uppoutuvan kaulaansa. Aaron kaatui pimeään luolan lattialle kiemurtelemaan tuskissaan, kunnes kuoli ja heräsi ponnahtaen istuma asentoon. Ensimmäiseksi Aaron katsoi ikkunasta ulos sydämen yhä takoessa. Helpotukseksen hän näki auringonvalon tulvivan ikkunasta sisään ja sulki helpottuneena silmänsä. Hän antoi sydämen lyöntien laantua rauhassa. "Olet turvassa. Olet turvassa." Hän hoki päässään mantrana. Kun hän rauhoittui, hän näki ikkunan toisella puolella linnun sirkuttavan tekemässään pesässä. Siellä oli myös muutama linnun poikanen. Aaron katseli niiden sokeaa ruuan kinuamista. Hän nousi ylös ja riisuutui. Hän oli unissaan hikoillut vaatteensa märäksi. Hän noukki lattialta uudet vaatteet ja puki ne päälleen. Sen jälkeen hän tunki loput vaatteistaan takaisin vaatekaappiin ja piilotti pienen mustan rasian niiden sekaan. Uteliaisuus iski häneen niin kuin aina, kun hän näki rasian. Hän oli kuitenkin oppinut unohtamaan asian nopeasti. Joskus vuosia sitten hän oli kiinnostuneena vienyt rasian takapihalle ja yrittänyt rikkoa sen ensin vasaralla ja sitten lekalla. Rasiaan ei tullut edes lommoa. Aaron kokeili myös kaapin perällä olevaa kangaspussiaan minne oli piilottanut rahansa. Ne olivat vielä tallella. Aaron muisteli tekemiään liekkejä ja alkoi heiluttelemaan käsiään. Hän yritti muistella miltä ne olivat tuntuneet, mutta ei saanut niihin lämpöä aikaiseksi. Hetken heiluteltuaan käsiään typerän näköisenä hän luovutti. Hän mietti oliko edellinen yö oikeasti tapahtunut, vai oliko hän nyt unessa ja todellisuudessa vielä luolassa. Hän käveli huoneensa ikkunalle ja katsoi naapuritaloa. Se oli kaksi kertaa hänen taloaan suurempi. Monet voisivat sanoa Aaronin taloa pieneksi mökiksi. Pihalta puuttui vain joki ja laitur. Aaronille se oli kuitenkin aivan tavallinen talo. Hän oli asunut siinä koko elämänsä. Siellä oli paljon muistoja. Niin hyviä kuin huonojakin. Muutaman kerran nuorempaan hän oli meinannut napata teltan ja muuttaa metsään asumaan. Eteisen lattialankku muistutti häntä joka päivä hänen äidin kuolemasta. Metsässä sitä ei tapahtuisi ja hän saisi olla rauhassa. Sen lisäksi siellä ei ollut muita ihmisiä. Kukaan ei olisi hänen tiellään, eikä hän olisi kenenkään muun tiellä. Totuus oli kuitenkin se, että hän ei pärjäisi metsässä. Hänellä oli hirveän huono suuntavaisto eikä hän osannut metsästää. Hän oli tottunut siihen, että sai ostettua kaiken tarpeellisen kylän torilta. Naapuritalon yksi ikkunoista oli rikki ja Aaron päätteli viime yön oikeasti tapahtuneen. Hän mietti oliko hänen naapuri yhä elossa, vai oliko hänet tapettu taloon tai viety luolaan. Aaronin mieli meinas täyttyä syyttävistä ajatuksista. Vampyyrit olivat etsineet häntä. Sen takia he olivat tulleet Hamptoniin. Aaron oli syyppä koska hänen äitinsä oli antanut hänelle mustan rasian. Silloin Aaron kuuli alakerrasta narahduksen, kun joku astui eteisen rikkinäisen lattialankun päälle. Hän pysähtyi kuuntelemaan tarkemmin ja muisti oven pudonneen saranoiltaan. Kuka vaan pystyisi astelemaan taloon ongelmitta. Oliko tulija Josh? Vai joku joka näki tilaisuuden ryöstää hänet? Myös vampyyrit kävivät hänen mielessään, mutta hän tajusi samantien, että ulkona paistoi aurinko ja sen korkeuden perusteella oli vielä keskipäivä. Aaron hiipi ensin huoneensa oven taakse piiloon ja siitä portaille. Hän alkoi hiipimään niitä alas yksi kerrallaan koko ajan heristäen kuuloaan. Hän pysähtyi portaiden puoleen väliin. Kohtaan missä portaat kääntyivät oikealle.

Hän vilkaisi hermostuneena nurkan taakse ennen kuin jatkoi matkaansa. Aaron kuuli nyyhkytystä. Olohuoneessa oleva henkilö oli selvästi nainen. Hiipiessään alaspäin, Aaron ihmetteli kuka hänen taloonsa tulisi itkemään. Hän epäili naisen olevan Monica, mutta ei voinut olla täysin varma. Kun hän oli melkein portaiden päädyssä, hän kuuli naisen niiskauttavan. "Olen pahoillani Mary." Nainen sanoi ja Aaron kummastui. Tunsiko taloon tullut nainen hänen äitinsä? Siinä tapauksessa hän ei voinut olla Monica. Mary oli kuollut monta vuotta ennen Monican muutttoa Hamptoniin. Aaron jatkoi hiipimistään kunnes saapui eteiseen. Hän näki etuovensa lattialla ja sen päällä oli muutama kurainen jalanjälki. Seinällä oli Joshin tekemä yksinkertainen naulakko minkä hakasissa roikkui vain yksi takki. Käydessään Joshin talossa, Aaron oli ihmetellyt takkien määrää. Niitä oli lähemmäs kymmenen ja ne olivat kaikki olleet kalliin ja hienon näköisiä. Sitten hän oli muistanut Amandan olevan vaatteiden tekijä. Tietenkin heillä oli paljon hienoja vaatteita. Amanda teki niitä itse. Aaron vilkaisi oman eteisensä seinän takaa olohuoneeseen missä oli yhä sotkuista. Aaron ei tiennyt miksi, mutta hän pettyi hiukan. Hän oli huomaamattaan toivonut talon siistittyneen itsestään. Niin ei ollut kuitenkaan käynyt. Kukkaruukut ja mullat olivat yhä levinneinä ympäri huoneen lattiaa. Aaron näki valkoisen mekon helman lepattavan, kun takaovi paiskautui kiinni ja nainen hävisi takapihalle. Harppoessaan olohuoneen läpi Aaron ohitti matalan lasisisen pyöreän pöydän ja suuren tummanharmaan sohvan, minkä jalat oli katkottu. Seuratessaan naista hän mietti yhä ankarasti kuka nainen voisi olla. Takaoven edessä Aaron keräsi rohkeuden rippeensä ja avasi oven. Hän astui takapihan terassille. Hän ehti nähdä vilauksen laajasta kirkkaan vihreästä nurmikosta ja ruskeasta saunarakennuksesta pihan laidalla. Hän ehti nähdä keskelle takapihaa valkoiseen mekkoon pukeutuneen naisen, kun hän tunsu jonkin osuvan rintaansa voimalla. Siinä samassa hän lensi taaksepäin vielä avonaisesta takaovesta ja tömähti selälleen lattialle. Hän liukui sitä pitkin olohuoneen poikki kunnes kolautti päänsä huoneen vastakkaisella puolella olevaan seinään. Aaron nosti toisen kätensä vieressään olevan matalan valkoisen lipaston päälle ja yritti nousta seisomaan. Huimauksen aalto vyöryhti hänen ylitseen ja hän pyllähti istumaan. Hän näki kaiken kahtena. Hän tiesi naisen tehneen taikoja, sillä nainen oli seisonut ainakin kuuden metrin päässä hänestä sen jonkin osuessa häntä rintaan. Se jokin oli tuntunut tuulen puuskalta, mutta samaan aikaan kiinteältä. Ihan kuin ilmasta tehty nyrkki olisi lyönyt häntä. Aaron yritti keskittää katseensa naiseen, joka astui takapihalta epäsiistiin olohuoneeseen. Aaron näki vain hänen tumman siluetin ovesta ryöppyävää valoa vasten. Nainen näytti uhkaavalta ja valmiilta taikomaan. Kun hän tuli lähemmäs, hän pysähtyi huoneen keskellä olevan rikkiäisen sohvan viereen. Nainen tunnisti Aaronin ja kiljaisi. "Oi Aaron!" Hän harppasi pitkin askelin Aaronin vierelle. "Minä luulin, että olit joku muu!" Nainen kyykistyi Aaronin viereen, ja Aaronin näkö alkoi tasaantumaan. Naisen kasvot mitkä hän näki kahtena yhdistyivät taas toisiinsa. Hän tunnisti naisen pitkät mustat hiukset ja ystävälliset kasvot. "Monica?" Aaron sanoi hämmentyneenä. "Minä pelkäsin jo pahinta." Monica puhui nopeasti ja tarrasi Aaronia päästä kiinni. Hän levitti Aaronin hiuksia siitä kohdasta, mikä oli kolahtanut seinään. Aaron tiesi katsomattaankin, että hänen takaraivossa oli iso kuhmu. Saattoi olla jopa haava. "Kun näin missä kunnossa tämä talo oli ja sinua ei näkynyt missään, pelkäsin että sinut oli tapettu. Tai vielä pahempaa. Viety pois." Monica sanoi ääni väristen. Aaron ei ollut varma oliko asioiden tärkeysjärjestyksestä Monican kanssa samaa mieltä, mutta oli liikuttunut. Hän ei tiennytäkään, että Monica välitti hänestä niin paljon. Mutta jostain syystä se tuntui enemmän äidilliseltä kuin ystävälliseltä välittämiseltä. "Minä olin yläkerrassa lepäämässä." Aaron sanoi ja siirsi Monican käden kauemmas hänen päästään. Vaikka hän luultavasti sai aivotärähdyksen se ei muuttanut sitä, että Aaron tarvitsi omaa tilaa. Hän ei sietänyt sitä jos joku tuli liian lähelle. Saatika sitten

koski häneen. Aaron yritti toistamiseen nousta seisomaan, mutta hänen päätään jomotti. Hän tipahti takaisin istumaan, kun uusi huimauksen aalto pyyhki hänen ylitseen. "Miten sinä selvisit viime yöstä?" Monica kysyi katsoen olohuonetta nyt tarkemmin. Heidän vieressään oli multakasa ja rähjäisen näköinen kasvi. Sen kirkkaan vihreä väri oli alkanut jo haalistumaan. Se teki kuolemaa ja sekin oli Aaronin syytä. "Se on pitkä juttu." Aaron sanoi ja käänsi katseensa kasvista Monicaan. "Ei sinulla sattuisi olemaan lahomatria mukana?" Hän kysyi ja muistellessaan edellistä yötä, hänet täytti epätodellinen olo. Hän ei voinut uskoa todeksi, että oli selvinnyt hengissä. Kuolema oli ollut todella lähellä udeammin kuin kerran. Siitä huolimatta Aaron ei ole ollut missään vaiheessa peloissaan. Päinvastoin, kun Tom repäisi korun hänen kaulaltaan hän tunsi vain vihaa. Hän ei ole ikinä tuntenut mitään niin voimakkaasti. "On minulla pieni nuppu?" Monica sanoi ja katsoi Aaronia huolissaan. Sitten hän alkoi kaivamaan vaalean ruskeaa nahkalaukkuaan. Aaron melkein näki Amandan kädenjäljen siinä. "Minä voin keittää tämän." Monica sanoi pieni nuppu vihreää yrttiä kädessään ja hävisi keittiöön hääräämään. Aaron kirosi mielessään kuullessaan Monican astuvan kymmenien lasin ja saven sirpaleiden päälle. Narskuvien äänien lomassa Aaron mietti miten hän ikinä saisi hommattua niin paljon uusia astioita. Hän kuuli Monican kaatavan ämpäristä vettä kattilaa. Sen jälkeen Monica nosti kattilan liedelle. Kun hän kyykistyi sytyttämään puuhellaa, hän vilkaisi taakseen ja huomasi Aaronin katsovan häntä. Monica sulki hellan luukun ja kysyi missä Aaronin tulitikut olivat. "Voit ihan hyvin sytyttää sen taikuudella." Aaron sanoi. Hetken päästä hän tajusi mitä sanoi, eikä voinut uskoa sanovansa niin ääneen. Hän oli koko elämänsä haaveillut taikuudesta ja nyt yksi hänen ystävänsä oli noita. Ja hän oli itsekkin velho. "Tiedän, että olet valkea noita." Hän lisäsi, ja Monica kääntyi yllättyneenä polvillaan ympäri. Hän katsoi Aaronia pitkään. Heidän välillään leijaili jännitettä, mutta myös ymmärrystä samaan aikaan. Hetken päästä Monica nyökkäsi ja kääntyi takaisin hellaa päin. Hän avasi luukun minkä takana oli jo valmiina paksumpia ja ohuempia puun oksia. "Mistä sait tietää?" Hän kysyi ja Aaron näki kuinka hänen etusormen päästä lennähti yksi ohut, mutta kuuma liekki, mikä sytytti puut hellan sisällä tuleen. "Näin sinut silloin siellä Joshin syntymäpäivillä. Näin kuinka sytytit roskat tynnyrissä tuleen." Aaron kertoi Monican sulkiessa luukun ja palatessa takaisin olohuoneeseen. "Sinun pitäisi olla hieman varovaisempi tehdessäsi taikoja. Sen lisäksi onnistuit heittämään minut huoneen poikki, vaikka seisoit kuuden metrin päässä. Ei ole kauhean vaikea päätellä." "Ai. Joo. Sori." Monica näytti häpeävän tekoaan. "Mutta miten selvisit viimeyöstä." Hän kysyi ja Aaron huokaisi. Hän mietti hetken miten muotoilisi asiat niin, että ne kuullostaisivat järkeviltä. Kaikki oli tuntunut tapahtuvan nopeasti. Sitten hän aloitti kertomaan illan ja yön tapahtumista. Aaron kertoi kaiken siitä hetkestä lähtien kun oli ensimmäisen kerran huomannut Brandomin ja Tomin seuraavan naista torin laidalla. Hän kertoi vampyyrien sanoneen heidän etsineen häntä kaksikymmentä vuotta. Aaron kertoi kaiken niin hyvin kuin pystyi. Kaikki oli tuntunut tapahtuneen liian nopeasti. Monica oli hyvä kuuntelija. Hän saattoi välillä näyttää uteliaalta tai yllättyneeltä, mutta hän ei keskeyttänyt Aaronia kysymyksillä. Hän vain näytti koko ajan siltä kuin ei olisi ikinä kuullut yhtä mielenkiintoista tarinaa. Ainoa asia minkä Aaron jätti mainitsematta oli kuukivi. Mary oli antanut rasian hänen suojelukseen ja kieltänyt kertomasta siitä kenellekkään. Aaron kunnioitti äitinsä viimeistä toivetta. Kun tarina loppui, Aaron oli Monicaa nopeampi. Monica ei ehtinyt kysyä yhtäkään kysymystä. "Miten sinä tunsit äitini?" Aaron kysyi ennen kuin Monica ehti edes avata suutaan. "Miten niin?" Hän kysyi yllättyneenä. Samaan aikaan keittiöstä alkoi kuulumaan kiehuvan veden ääntä. Monica nousi ylös ja asteli keittiöön rikkinaisten astioiden narskuessa taas jalkojen alla. Aaron kuuli kuinka vettä kaadettiin mukiin ja kuinka lusikkaa pyöräytettiin siellä. Kuumentuneen yrtin tuoksu levisi taloon samantien. "Kuulin äsken kun sanoin äitini

nimen." Aaron sanoi ja pian hänen kädessään oli tulikuuma muki täynnä oloa helpottavaa lahomatria teetä. Hänen kättään poltteli hänen nuuhkiessa mukista nousevia höyryjä, mutta höyryt tekivät tehtävänsä ja polttelu hänen kädessään turtui. "Hän oli vanhin ja parhain ystäväni." Monica sanoi istuutuessa takaisin Aaronin viereen. Aaron ei heti tajunnut mikä asiassa oli outoa. Hän ei ollut ikinä kuullut äitinsä puhuvan perheestään tai ystävistään. Hän ei ollut puhunut edes Aaronin isästä. Sitten se iski häneen. "Miten se on mahdollista?" Aaron kysyi. "Olet suurin piirtein minun ikäinen?" Monica naurahti hermostuneesti ja näytti hetken miettivän mitä seuraavaksi sanoisi. "Olen sinua yli viisikymmentä vuotta vanhempi." Hän sanoi lopulta, ja Aaronin leuka lokahti lattiaan. Hän katsoi Monicaa uskomatta korviaan. Hän yritti etsiä Monican otsasta ja kämmenistä ryppyjä, mutta ne olivat täysin sileät. Monica huomasi Aaronin epäuskoisen ilmeen ja jatkoi. "Me noidat ja velhot lakkaamme vanhenemasta noin kaksikymmentä vuotiaina jos haluamme. Ja yleensä me haluamme." Hän sanoi, eikä Aaron ollut varma oliko uutisesta iloinen vai ei. Hän eläisi pitkään ja ehtisi tehdä elämänsä aikana kaikenlaista. Hänen ei tarvinnut murehtia, että aikaa ei olisi. Mutta se tarkoitti myös sitä, että kaikki hänen tuntemansa ihmiset kuolisivat kauan ennen häntä. Hän kiitti itseään siitä, että oli valinnut yksinäisen polun. Hän oli yksinäinen susi ja hänen ei tarvitsisi hyvästellä niin montaa ihmistä. "Oliko äitini noita?" Aaron kysyi tuijottaessaan vieressään olevaa multa kasaa. Hän ei ole ikinä puhunut äidistään kenenkään muun kuin Joshin kanssa. Ja hänenkin kanssaan vain harvoin. Kysymys oli askarruttanut hänen mieltään vampyyrien luolasta lähtien. Hän epäili, että joko hänen äitinsä oli noita tai isä oli velho. Aaron sai vastauksensa, kun Monica nyökkäsi. "Mutta miksi hän sitten kuoli?" Aaron kysyi ja otti huikkaa mukistaan turruttaakseen oloaan. "Sitä minä en teidä." Monica sanoi. "Hän karkasi meidän muiden valkeiden luonta muutama vuosi ennen sinun syntymääsi. Minä etsin häntä joka puolelta ja kun vihdoinkin löysin hänet hän oli viimeisillään raskaana. Hän vannotti minut auttamaan sinua, kun tulisit täysi ikäiseksi." Monica kertoi ja seuraavan lauseen aikana hänen äänensä värähti. "Hän kai tiesi kuolevansa ennen sitä." "Tiedätkö kuka isäni oli?" Aaron kysyi, ja Monica pudisti päätään. "Mary ei ikinä puhunut hänestä. Hän ei ikinä maininnut edes hänen nimeään." "Vampyyrit tunsivat hänet." Aaron sanoi enemmänkin itselleen. Hän taisteli jotta ei potkaisisi vieressään olevaa multa kasaa. "Hänen takiaan he etsivät minua." "Minulla on epäilykseni, mutta toivottavasti olen väärässä." Monica sanoi ajatuksiinsa uppoutuneena. "Kerro." Aaron käski ja katsoi Monicaa käskevästi silmiin. Monica hätkähti ja näytti sanoneen jotain mitä ei olisi pitänyt. "En." Hän sanoi. "Unohda mitä sanoin äsken." Hän sopersi nopeasti. "Se on muutenkin kaukaa haeuttua." Aaron antoi asian olla. Jos Monica oli yhtään hänen äitinsä kaltainen hän osasi pitää salaisuutensa. Niitä ei saisi hänestä irti edes sorkkaraudalla. Aaron ymmärsi nyt miksi hänen äitinsä oli ollut niin hyvä pitämään salaisuuksia. Se johtui siitä, että hänen koko elämänsä oli kiinni yhdestä suuresta salaisuudesta. Siitä, että hän oli noita. "Yksi asia minua häiritsee." Aaron sanoi hetken päästä. "Miksi minä taioin ensimmäisen kerran vasta viime yönä?" Hän kysyi, ja Monica katsoi häntä pitkään. Hän näytti taas epäröivän hetken ennen kuin avasi suunsa. "Se johtuu äitisi antamasta korusta." Hän sanoi lopulta. "Se on estänyt sinua taikomasta kaikki nämä vuodet." "Mutta miksi?" Aaron kysyi. "Koska noitien ja velhojen voimat heräävät eloon kuusivuotiaina ja lapsena voimat eivät ole hallinnassa. Lapset tekevät jatkuvasti taikoja vahingossa. Pienikin tunne voi johtaa taikomiseen. Äitisi ei luultavasti halunnut, että taikoisit tahtomattasi jonkun edessä. Se olisi johtanut lievimmässä tapauksessa karkoitukseen ja pahimmassa tapauksessa roviolla polttamiseen." Monica kertoi. "Äitisi oli fiksu kun antoi korun sinulle. Hän kai tiesi että se olisi sinulle tärkeä, etkä ottaisi sitä ikinä pois kaulaltasi." "Mutta jos olisin osannut taikoa, en olisi joutunut vaaraan." Aaron sanoi vihan pilkistäen ajatusten raosta. "Jos olisit tullut

Hamptoniin silloin kun olin pieni, olisit voinut opettaa minua suojautumaan. Miksi et tullut?" "Se oli yksi äitisi pyynnöistä." Monica sanoi. "Hän halusi, että sinä voisit elää normaalia elämää kunnes olisit valmis kuulemaan totuuden. En kertonut sinulle näitä asioita kolme vuotta sitten, sillä olit silloin vielä niin nuori ja villi. Taikuutta käyttäessä täytyy pitää pää kylmänä ja käyttää järkeä. Normaalisti noitia ja velhoja koulutetaan ja opastetaan heti kuusivuotiaista lähtien." "Opetatko minua nyt?" Aaron kysyi ja huomasi olevansa asiasta innoissaan. Toki hänen täytyisi pitää asia kaikilta salassa, mutta siitä huolimatta hän oli onnellinen siitä, että oli velho. Josh käväisi hänen mielessään. Hän vihasi noitia ja velhoja normaaliakin enemmän. Hän ei ikinä hyväksyisi Aaronin taikavoimia. Hän tajusi myös miksi Monica oli tuntunut aina tutulta ja turvalliselta ja miksi hän tunsu itsensä kaikkien muiden seurassa ulkopuoliseksi. Se johtui siitä, että hän oli erilainen. Hän oli valkea velho. Taikoja. "Kyllä minä opetan sinua, mutta meillä ei ole mikään kiire. Ensinnäkin meidän täytyy siivota tämä talosi." Monica sanoi ja naurahti nähdessään Aaronin reaktion. Aaron tiesi ainakin miljoona muuta asiaa mitä hän tekisi mielummin kuin siivoaisi. Hän oli aina inhonnut sitä hommaa. Hän hörppäsi loput lahomatria teestä ja nousi varovaisesti seisomaan. Häntä ei enää huipannut ja pääkipukin oli hävinnyt. Hän vei mukinsa keittiöön. "Aloitetaan olohuoneesta." Monica sanoi ja meni sohvan eteen. Hän nosti toisen kätensä sohvan yläpuolelle ja se nousi ilmaan. Toisella kädellä hän leijutti katkenneet puujalat sohvan alle. Hän sulki silmänsä ja jalat kiinnittyivät lokshtaen sohvan pohjaan. Aaron keräsi multakasoja harjalla ja rikkalapiolla samalla kun Monica korjasi saviruukut taikomalla. Aaron tiputti mullat takaisin ruukkuihin ja istutti kasvit niihin. Olohuone oli siivottu nopeasti. Kun kaikki kasvit ja tuolitkin oli korjattu, Monica meni ulko oven eteen. "Tule nostamaan." Hän käski. Aaron sai vain vaivoin nostettua painavan puuoven oikealle korkeudelle, samalla kun Monica loksautti saranat paikoilleen ranteen heilautuksella. Pian he saivat oven pysymään paikoillaan ja Aaron laittoi sen melkein huomaamattaan lukkoon. "Sitten vielä keittiö." Monica sanoi pirteänä. Aaron sen sijaan löntysti väsyneenä olohuoneen sohvalle ja istuutui sille varovasti. Se kesti kuin kestitkin hänen painonsa aivan kuin ei olisi ikinä rikki mennytkään. "Pidetään tauko." Hän sanoi, mutta Monica oli päättänyt hoitaa koko homman yhdellä kerralla. "Ei. Voit levätä sitten kun on siivottu." "Meillä ei ole mikään kiire." Aaron valitti. "Sanoit niin itsekin." "Älä yritä." Monica sanoi ja veti Aaronin ylös sohvalta. Hän huokaisi ja seurasi Monicaa keittiöön. Siellä oli paljon suurempi homma kuin olohuoneessa. Monica joutui keräämään lattialta jokaisen lasin ja saven sirpaleen ja koota ne yhteen kuin palapelin. Sitten hän korjasi ne taikuudella. Aaron nosti astiat sen jälkeen takaisin hyllyihin ja kaappeihin. Jossain vaiheessa aurinko laski, ja Aaron pysähtyi katsomaan ikkunasta ulos. Mukulakivien molemmiin puoliin olevat lyhdyt oli jo sytytetty. Siitä huolimatta Hampton vaikutti aavekaupungilta tyhjien katujen ja osittain tuhottujen talojen takia. Yleensä kaduilla käveli lapsia, nuoria ja aikuisia jatkuvasti, mutta tällä hetkellä kaduilla ei näkynyt ketään. Lapsetkin pomppivat yleensä mielummin ulkona kuin leikkivät sisällä puunukeilla ja nopilla. Hamptonissa ei ole nähty näin pahaa tuhoa yli kolmeenkymmeneen vuoteen. Aaron tajusi odottavansa vampyyrien tulevan hakemaan hänet takaisin luolaan. Jos kuukivi todella oli mustan rasian sisällä, vampyyrit eivät olleet löytäneet etsimäänsä. Oli siis hyvin todennäköistä, että he tulisivat takaisin. Monica huomasi Aaronin ahdingon ja laski kätensä tämän olkapäälle. "Älä pelkää." Hän sanoi. "Eivät vampyyrit hyökkää samaan kylään kahtena yönä peräkkäin. Se olisi heille liian vaarallista sillä metsästäjät ovat heidän perässä." Monica sanoi, mutta Aaron oli eri mieltä. Hän ei kuitenkaan sanonut sitä ääneen. Keittiön ollessa valmis, Monica ehdotti vielä yläkerran siivoamista, mutta Aaron sai puhuttua hänet ympäri. He pitivät tauon, minkä aikana Aaron pyysi vähän väliä Monicaa opettamaan häntä taikomaan. Aaron oli varma, että siitä olisi hyötyä lähitulevaisuudessa, jos vampyyrit tulisivat

takaisin Hamptoniin. Hän pyysi edes tavallista tavaroiden liikuttelua. Monica muuttui koko ajan vain ärtyneemmäksi kunnes suostui. Hän haki keittiöstä mukin ja laski sen olohuoneen pöydälle. "Ensimmäiseksi sinun täytyy ymmärtää, että et liikuttele itse esinettä, vaan ilmaa sen ympärillä." Hän selitti ja näytti esimerkkiä. Muki nousi kaksikymmentä senttimetriä pöydän pinnasta ylöspäin. "Kuvittele puristavasi ilmaa kuin nyrkkiä esineen ympärille." Hän sanoi ja laski mukin takaisin pöydälle. "Kokeile sinä nyt." Aaron ojensi kätensä ja kuvitteli puristavansa ilmaa mukin ympärille. Sitten hän nosti kättään. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Seuraavaksi hän kuvitteli ilmalautan mukin alle ja nosti sitä. Mitään ei vielääkään tapahtunut. Monica käveli hänen luokse ja otti lintukorun pois hänen kaulaltaan. Aaron tunsu itsensä tapansa mukaan tyhmäksi. Vaikka hänelle selvisi, että hän oli velho, hänen älykkyytensä ei ollut kasvanut. "Kokeile uudestaan." Monica ehdotti, ja Aaron kuvitteli taas ilmalautan mukin alle. Hän nosti sitä mielellään ja muki pongahti ilmaan. Se putosi takaisin pöydälle ja hajosi. "Oho." Aaron sanoi. Vaikka hän epäonnistui hän tunsu intoa. Hänessä syttyi ensimmäistä kertaa elämässään halu oppia. Mikään mitä hän oli aikaisemmin yrittänyt opetella ei ole ollut tarpeeksi mielenkiintoista jotta hän olisi pystynyt kunnolla keskittymään opetteluun. Taikominen tuntui mielenkiintoiselta ja Aaron halusi oppia sitä lisää. Hän halusi olla maailman taitavin taikoja. Hän joutui pysäyttämään oman ajatuksen juoksunsa, sillä hän tajusi ajattelevansa turhan pitkälle. Se, että hänestä tulisi maailman taitavin taikoja oli hyvin epätodennäköistä. Noitien ja velhojen taikavoimat heräsivät kuusi vuotiaina. Aaron oli kaksikymmentä vuotta vanha ja neljätoista vuotta jäljessä. Kaikki muut hänen ikäisensä olivat harjoitelleet jo yli kymmenen vuotta. "Kokeile nyt käyttää vähän vähemmän voimaa ja enemmän hallintaa." Monica sanoi korjatessaan mukin takaisin yhteen osaan. Seuraavalla kerralla Aaron nostatti ilmalauttaa tällä kertaa maltillisesti ja muki leijaili hetken ilmassa. "Hyvä." Monica sanoi hihkaisten. "Sinähän olet oikea..." Hänen lauseensa jäi kesken, kun talon ovea alettiin hakkaamaan. Aaron säpsähti ja muki putosi pöydälle. Hän kiitti itseään siitä, että oli aikaisemmin lukinnut oven. "Kuka siellä?" Hän kysyi koputuksen loputtua. Hiljaisuus alkoi soimaan hänen korvissaan paniikin noustessa pintaan. Monica käveli hänen viereen ja laittoi Aaronin kaulakorun takaisin hänen kaulalleen. Jostain syystä hän rauhoittui sen jälkeen. Ihan kuin hänen äitinsä olisi lohduttanut häntä korun välityksellä. Aaron ihmetteli kuka oven takana oli kävellessään hitaasti sitä kohti. Hän oli menossa eteisen ikkunan luokse, mutta ei ehtinyt sinne asti kun ovea hakattiin taas. Aaron säpsähti toistamiseen ja harppoi nyt ikkunalle. Hän näki oven takana hikisen ja likaisen Joshin, joka vilkuili jatkuvasti taakseen ja vaikutti sekavalta. "Kuka siellä on?" Monica kysyi valmiina taisteluun. "Josh!" Aaron sanoi ja avasi oven. Hänen paras ystävä kaatui eteisen lattialle tärinän. Aaron polvistui ja auttoi hänet ylös. Aaron näki käsissään verta ja tajusi sen tarttuneen Joshin käsistä. "Oletko kunnossa?" Aaron kysyi hysteeriseltä kaveriltaan. "He tulivat takaisin!" Josh huudahti selvästi kauhuissaan. "He tulivat taloomme ja purivat...!" Josh näytti voivan pahoin. Aaron pelkäsi, hänen oksentavan lattialle. "Keskä tulivat takaisin? Ja ketä purtiin?" Aaron kysyi taluttaessaan Joshia olohuoneeseen, vaikka tiesi vastuksen jo ennen Joshin vastausta. "Vampyyrit!" Josh sanoi kovaan ääneen ja Monica henkäisi järkyttyneenä. "He tulivat taloomme ja tappoivat Amandan!" Nopea kysymys teille, jotka olette kiinnostuneita lukemaan tarinan jatkoa. Haluatteko, että julkaisen joka viikko 1-2 lukua vai koko tarinan kerralla sitten kun se on valmis?